

1
Trei capete sunt mai bune
decât unul singur

Era un timp când Felicity Frobisher nu ar fi putut să distingă un diavol de praf cu trei capete de pe Aldebaran de o gărgăriță de făină capellănă recent căsătorită. Dar totul s-a schimbat în dimineața în care se trezi și văzu un petic din tapetul ei cu flori din dormitor pâlpâia ca un miraj într-o zi fierbinte de vară.

Prima oară se gândi că își forțase ochii uitându-se prea mult la televizor seara trecută. Dar, când își puse ochelarii, peticul pâlpâitor nu

dispăru. Dimpotrivă, rămase exact în același loc, zbatându-se cam la jumătatea distanței dintre podea și tavan, fiind cam de mărimea și forma unui capac de coș de gunoi.

Mai degrabă curioasă decât îngrijorată, Felicity îndepărtă păturile și se dădu jos din pat. Totuși abia atinse covorul cu vârfurile picioarelor, când peticul pâlپاitor se opri din pâlپايت. „Mulțumesc Cerului pentru asta“, se gândi ea ușurată.

Dar ușurarea ei nu dură mult.

Deși peticul pâlپاitor se oprise din pâlپايت, nu redevenise obișnuita bucată cuminte de tapet de dormitor, după cum se aștepta pe deplin Felicity. Nici pe departe. Se transformase în gura unui tunel lung și negru. Ba chiar mai mult, un tunel lung și negru, cu stele strălucind la celălalt capăt.

Dar nimeni nu se așteaptă ca un tunel lung și negru să se deschidă în peretele din dormitor – mai ales unul plin de stele. Dar, după cum s-a dovedit în cele din urmă, aceasta nu a fost decât una dintre nenumăratele surprize pe care ziua i le

rezervase lui Felicity Frobisher. În timp ce se holba, cu ochii larg deschiși și cu gura atât de căscată încât un detașament de albine ar fi putut să zboare înăuntru, să execute un luping și să iasă afară, avu loc cea mai teribilă agitație.

Parcă se auzea zgomotul unui bursuc căzând printr-un horn. Numai că bursucii nu cad prin hornuri. Și, deși se mai întâmplă să cadă vreunul, cu siguranță ar fi strigat „OoOoOoO!“ și „Uuuuuuuuu!“ și „Fereșteeeee!“

Panicată, Felicity se aruncă sub pat. Câteva secunde mai târziu, uitându-se atent din spatele unui colț de cuvertură care atârna, văzu ceva tâșnind din gura tunelului ca un dop dintr-o sticlă de șampanie. Nu prea putea spune ce era pentru că era învăluit într-un nor gros de praf. Dar orice ar fi fost, lovi podeaua cu o bufnitură atât de puternică încât făcu ferestrele să zornăie.

– Felicity! se auzi vocea mamei sale de jos. Ce faci acolo sus, pentru numele lui Dumnezeu?

Felicity era prea șocată să răspundă. Și chiar dacă nu ar fi fost prea șocată, un praf gros îi

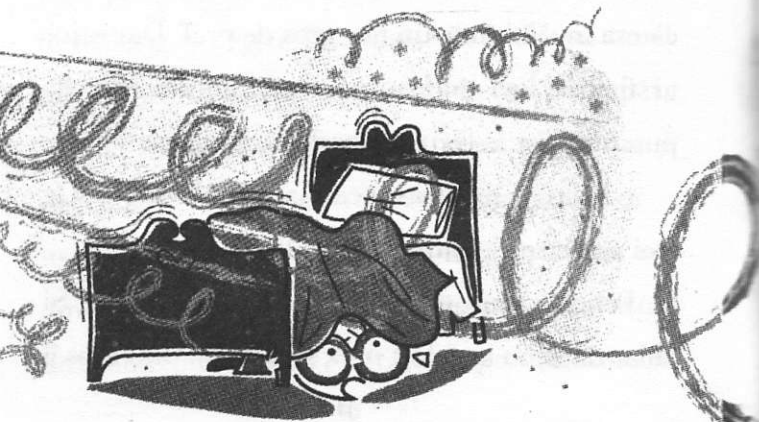
intrase în ochi și în nas. În loc să țipe, ceea ce vroia cu disperare să facă, strănută violent.

– Noroc! zise o voce pițigăiată.

„O, Dumnezeu!“, se gândi Felicity. „Cineva este în camera mea!“ Nu numai că năvăliseră dintr-un tunel în peretele ei din dormitor, dar *realmente* vorbeau cu ea! Felicity strănută din nou, de data aceasta atât de puternic încât îi facu ochelarii să sară de pe nas.

– Noroc! zise din nou vocea pițigăiată.

„O, Dumnezeu!“, se gândi Felicity. „De unde vine?“ Deja aproape tot praful din aer se așezase pe covor. Dar cu toate că aerul era curat acum, din poziția avatajoasă pe care o avea de

sub pat, Felicity nu putea să vadă pe absolut nimeni în dormitor.

– „Noroc“ *este* expresia folosită pe Pământ, nu-i așa? spuse vocea pițigăiată. Vreau să spun, aici *este* Pământul?

– Ăă, da, murmură Felicity de sub pat, uluită că răspundea cu adevărat unei întrebări atât de ridicole – și pe deasupra venită din partea unei persoane pe care nu putea să o vadă.

– Ei bine, slavă Cerului pentru asta, zise vocea pițigăiată. Pentru o clipă am crezut că am virat greșit la Nebuloasa Capului de Cal. Știi, e mult mai greu decât crezi să faci găurile de vierme să meargă pe unde vrei.

– Găurile de vierme? zise Felicity, care tot încerca înnebunită să găsească sursa vocii. Era în dulapul ei cu haine? Sau se ascundea în spatele biroului ei cu sertare? Sau era ascuns în colecția sa de animale de pluș?

– Scurtături prin spațiu-timp, bineînțeles, răspunse vocea pițigăiată, ca și cum în mod categoric

toată lumea știa. Uite, poți să ieși de-acolo. Chiar sunt destul de inofensiv.

– Dar unde ești? Adică, *cine* ești?

– Flummff, spuse vocea.

– *Flummff?*

– Da, Flummff. *Tu* cine ești?

– Felicity, zise Felicity.

– Fel-ic-it-y, zise Flummff. Ce nume straniu.

– Nu mai straniu decât Flummff! zise Felicity.

Nu am mai auzit asemenea nume.

– Evident nu ai călătorit. E al treilea cel mai popular nume de unde vin eu.

– Și unde este asta?

– Aldebaran-4.

– Nu am auzit niciodată de asta.

– Chiar nu ai călătorit, nu-i așa? zise vocea.

Este o planetă nimic, și extrem de prăfuită, care orbitează în jurul steii gigante roșii Aldebaran. Cred că o vei găsi în constelația ta Taurus, Boul.

Era totul prea mult pentru Felicity. N-ar fi fost mai încurcată nici dacă cineva i-ar fi pus una

dintre întrebările acelea de matematică despre doi oameni care sapă timp de trei ore o groapă de patru metri adâncime.

– Dar unde ești? Nu pot să te văd deloc.

– Sigur că nu poți. Sunt un diavol de praf cu trei capete de pe Aldebaran. Și, după cum știe oricine, diavolii de praf cu trei capete de pe Aldebaran sunt complet invizibili – cu excepția prafului pe care îl stârnesc, desigur. Uite, Felicity, chiar sunt total inofensiv. *Te rog*, ieși de acolo.

Încet și prudent, Felicity deși din ascunzătoare. Oftă când văzu starea îngrozitoare în care era dormitorul ei. Totul era complet învelit de praf –

mobila, ferestrele, animalele ei de pluș favorite. Covorul arăta ca și cum nu ar fi fost aspirat în ultimii o mie de ani. Ce ar fi putut spune mama ei?

Parcă la țanc, un glas înnăbușit veni de jos.

– Felicity! Ce faci acolo sus? Vei întârzia la școală. Dacă nu vii jos acum, vin eu să te aduc.

– Știi ce, trebuie neapărat să pleci, zise Felicity, întinzând repede mâna după hainele de școală pline de praf și pornind spre baie.

– Au! chițai Flummmf. Ai grijă pe unde mergi!

– Scuze! zise Felicity, oprindu-se brusc din drum.

– Mereu suntem călcați în picioare, zise Flummmf ofensat. E cel mai mare dezavantaj când ești un diavol de praf cu trei capete de pe Aldebaran.

– Da, cred și eu că este, spuse Felicity fără prea mare compasiune. Dintr-o dată ceva îi trecu prin minte. Nu aveți *cu adevărat* trei capete, nu? Ar fi pus întrebarea mai devreme, dar o omisese din

cauza tuturor lucrurilor ciudate pe care le văzuse și auzise.

– Bineînțeles că avem, spuse Flummmf. De ce crezi că ne numim diavolii de praf cu trei capete de pe Aldebaran?

– Ei bine, credeam că e doar un nume... nu credeam că aveți *cu adevărat*...

• Rămase în cumpănă, copleșită pentru că trebuia să asimileze atâtea lucruri imposibile înainte de micul-dejun. Într-un final, zise:

– Dar de ce *trei* capete?

– Nu este evident? spuse Flummmf.

– Nu pentru mine.

– Trei capete sunt mai bune decât unul.

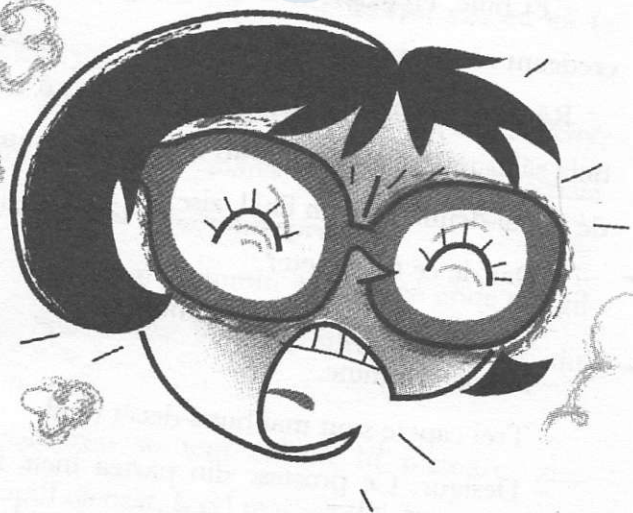
– Desigur. Ce prostesc din partea mea, zise Felicity, neputând să-și ascundă sarcasmul din glas.

– Felicity! se auzi glasul mamei sale de pe scări. Ai pe cineva acolo?

– Uite, trebuie să plec, rosti printre dinți Felicity. Dar, înainte să poată traversa camera, ușa dormitorului se deschise brusc. Praful, care

tocmai se potolise pe covor, fu din nou stârnit într-o mini-tornadă.

– Felicity! ȕipă mama lui Felicity. Ce naiba ai făcut în cameră?

„Viața este atât de nedreaptă!“ se gândi Felicity în timp ce se grăbea prin parcul local, în drum spre școală. Să șteargă praful și să dea cu aspiratorul se aflau în coada listei activităților ei preferate, lângă teme la franceză și educația fizică. Iar mama ei o obligase să șteargă și să aspire fiecare colțișor și fiecare crăpătură din cameră înainte să plece la școală.

„Și nici măcar nu fusese vina ei.“ Dar ce putea să-i spună mamei sale când a dat buzna în cameră